

ת"פ 49803/09/17 - בעז בנאי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 49803-09-17 מדינת ישראל נ' בנאי

לפני כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל

המבקש:

בעז בנאי

ע"י ב"כ עו"ד אילת חכמון

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רעות בר-טוב

החלטה

- נגד המבקש הוגש ביום 10.9.17 כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת בת-זוג ותקיפה חובלנית של בת-זוג, אותן ביצע לפי הנטען ב-9.3.17 נגד בת-זוגו דאז. המבקש כופר באישום.
- ביום 17.12.17 הוגשה בקשת המבקש לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק, לפי סעיף 149(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ], תשמ"ב-1982. עתה בפניי תגובת המשיבה ותשובת ההגנה לתגובה.
- לטענת ההגנה, המשיבה מתעמרת במבקש, עקב "היותו זמר מפורסם ובן למשפחה מפורסמת", ועושה שימוש לרעה בכוחה השלטוני באופן מפלה.
- טענות ההגנה מתמקדות בשתי עילות, או בשתי מערכות של טיעונים עובדתיים ומשפטיים:

א. אכיפה בררנית שיסודה בשלילת זכות היידוע והשימוע לפי סעיף 60א לחוק הנ"ל. ההגנה מודעת להחרגתן של עבירות אלימות בין בני-זוג מהחובה הכללית של המשיבה ליידוע ולשימוע (תקנות סדר הדין הפלילי (קביעת סוגי פשעים שלגביהם לא תחול חובת היידוע לפי סעיף 60א(א) לחוק), תשס"ה-2005), אך טוענת שבמקרים שונים בחרה המשיבה ליידע נאשמים ולאפשר להם שימוע. קיומם של מקרים בהם ניתנה אפשרות זו, משמעה בררנות באכיפה, כשהמבקש דן מוצא עצמו בקהל הנפגעים, אלו שלא זכו שדברם יישמע טרם להגשתו של כתב האישום;

ב. פרסום חומרי חקירה בניגוד לדין והדלפת חומרים חסויים לעיתונאים, תוך הפרת צו איסור פרסום, כך שנערך למבקש "משפט שדה" תקשורתי, טרם תשובתו לאישום. בין היתר, טוענת ההגנה כי כתב האישום הוגש שלא כדין, ולכן לא חלה הוראת החוק המפקיעה תוקפו של צו איסור פרסום שניתן בענייננו בשלב החקירה (סעיף 70(ה1)1 לחוק בתי המשפט [נ"מ],

תשמ"ד-1984);

5. בתשובתה דחתה המשיבה את טענות ההגנה:

א. המשיבה הדגישה את הוראות החוק והתקנות, הפוטרות את המשיבה מחובתה ליידע נאשם בעבירות אלו בדבר הכוונה להעמידו לדין ולאפשר לו את זכות השימוע. לשיטתה, גם אם במקרים ספוראדיים וחריגים ניתנות לחשודים הזדמנויות אלו, לא מדובר במדיניות או בחריגה ממנה, לא ידוע מה הרקע לנקיטת דרך-פעולה זו, ומדובר על תיקים בודדים מבין עשרות המוגשים מדי שנה בעבירות אלו;

ב. לעניין "הקרקס התקשורת", כטענת ההגנה, מבהירה המשיבה כי צו איסור הפרסום, שהוצא בשלב החקירה והמעצר קודם להגשת כתב האישום, פקע עם הגשתו של כתב האישום, כהוראת החוק. עוד תוהה המשיבה, מדוע לא ביקש המבקש מבית המשפט שהצו יעמוד בתוקפו גם לאחר הגשת האישום, כפי שיכול היה לעשות לפי סעיף 70(ה1)(ה) לחוק בתיהמ"ש הנ"ל. עוד דוחה המשיבה את ההאשמות לעניין הדלפות מהחקירה;

ג. ככלל, המשיבה טוענת שבכל מקרה, ודאי שלא מדובר כאן בהתעמרות או בהתנהגות הפוגעת באופן קשה בזכויות הנאשם, או מכתימה את ההליך כולו בפגמים בצדק ובהגינות;

6. דין טענות ההגנה להידחות, מנימוקים עובדתיים-ראייתיים ומנימוקים תוכניים הנוגעים לטיב טענותיה.

7. באשר לטענת האכיפה הבררנית, לא הונחה כל תשתית ראייתית לטענה זו. עצם קיומם של הליכים ספורים שבהם ניתן לחשוד להציע עמדתו טרם הגשתו של כתב האישום, היא עובדה שכשלעצמה אינה מלמדת דבר: האם מדובר בכמות הליכים כה קטנה, כאפשרות של טעויות, שאין להסיק ממנה דבר? האם בהליכים אלו התקיימו נסיבות שהצדיקו את היידוע והשימוע? ואזכיר, כי על הטוען לאכיפה בררנית, שבכוחה לגרור ביטולו של אישום, להציג תשתית עובדתית מבוססת, התומכת בטענתו זו, ואין מדובר בנטל פשוט (וראו למשל ע"פ 7659/15 **זירר הרוש נ' מ.י.** (2016)). נטל זה כבד במיוחד כאשר אין ראיות המצביעות על שיקולים זרים בפעולת המשיבה, או רצון להתנכל למבקש רק מחמת היותו מפורסם. כבר נפסק, שהחלטת רשות בדבר העמדה לדין שנעשתה בתום-לב, תיחשב כאכיפה בררנית רק במקרים נדירים (ע"פ 5975/14 **אגבריה נ' מ.י.** (2015), פסקה 5 לדברי הש' ברון, על האסמכתאות המובאות שם)[1].

8. בדומה, לא הונחה תשתית ראייתית ממשית כלשהי לטענה כי המשטרה הדליפה חומרי חקירה או הפרה צו איסור פרסום וכיו"ב. לא מצאתי כל עילה להרחבת חובתיה של המשיבה בעניין איסור פרסום שמות חשודים - מה גם, שהרחבת האיסור לפרסום שמות חשודים משמעה המיידית הוא צמצום זכויות חשודות ובהן זכות הציבור לדעת, חופש העיתונות ופומביות ההליך המשפטי, תוך חריגה מאיזון הערכים שנקבע הלכה למעשה על-ידי המחוקק.

9. ועל כל אלה עוד אוסיף, שמה נשכח עקרון יסוד נוסף: אינטרס הציבור בהעמדה לדין של עבריינים-לכאורה, בירור האמת וענישת החייבים, הוא ערך רב-משקל. הסגתו של ערך זה מפני ערכים המגולמים ב"הגנה מן

הצדק" צריכה להיות שמורה למקרים חריגים בחומרתם. אין במקרה דנן מאפיינים שיכולים להצדיק את הפגיעה המבוקשת באינטרס הציבור.

10. טענתו המקדמית של המבקש נדחת אפוא, על שני ראשיה, והמבקש ישיב לכתב האישום בדיון הקבוע ליום 21.1.18.

עותקי ההחלטה יישלחו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ח, 11 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.

[1] נתתי דעתי למקרה אליו הפנתה הסניגורית המלומדת, ת"פ 51091-10-13 מ.י. נ' אושרי (2015): עיון בהחלטה מעלה כי טענת ההגנה שם התקבלה כיון שהמשיבה התרשלה ולא מסרה תגובה לבקשה, וזאת ללא דיון ממשי במהות הבקשה. באותה החלטה נזכרו שני תיקים נוספים – ת"פ 39561-09-12 מ.י. נ' דיאצ'קו (2013), שם מלמד פרוטוקול הדיון כי נציגי המשיבה לא היו ערים כלל ל"פטור" מחובת היידוע, וטעו; ת"פ (י-ם) 4261/07 מ.י. נ' מזרחי (2008) שם נדון כתב אישום שחודש לאחר שבוטל, ללא קיום הוראת בית המשפט שחייב שימוע מסיבה לא ידועה;